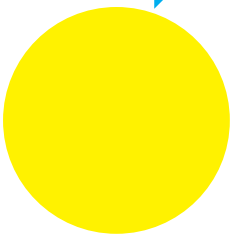

ایران

• صاحب امتیاز:

خبرگزاری جمهوری اسلامی

• مدیر مسئول:

صادق حسین جابری انصاری

• سردبیر:

هادی خسروشاهین

مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران

• رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری

• مدیرعامل: علی متقیان

• تلفن: ۸۸۷۶۱۷۲۰ • شماره: ۸۸۷۶۱۲۵۴ • ارتباط مردمی: ۸۸۷۶۰۲۵ • امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰

• پیامک: ۳۰۰۴۵۱۳۱۳ روابط عمومی • صندوق پستی: ۱۵۸۷۵۰۵۳۸۸

• نشانی: تهران خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸ • توزیع: نشر گستر امروز • چاپ: چاپخانه‌های همشهری

• سازمان آگهی‌های روزنامه ایران: دارنده گواهینامه ایزو ۹۰۰۱ از شرکت NISCERT

• پذیرش سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ • انتشارات مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران: ۸۸۵۰۴۱۱۳

• امام کاظم (ع):

[خداوند!] امر از خواری فقر به سربلندی توانگری برسان .

سخن‌روز

مُهج الدعوات، ص ۲۷۵

بستری شدن سعید پیروست در بیمارستان

سعید پیروست به دلیل عارضه عفونی در بخش مراقبت‌های ویژه بیمارستان بستری است. شهزاد پیروست، فرزند این بازیگر قدیمی درباره وضعیت پدرش توضیح داد که به دلیل مشکل عفونی همچنان باید در بخش مراقبت‌های ویژه تحت مراقبت باشد. او از مردم درخواست کرد تا برای سلامتی پدرش دعا کنند. سعید پیروست در گفت‌وگوهای قبلی خود اعلام کرده بود که دوست دارد برای مردم کار کند اما فعلاً به خاطر شرایط جسمی اش باید بیشتر استراحت کند. /ایسنا

آناهیتا درگاهی در «حراج پایان فصل»

فیلم سینمایی «حراج پایان فصل» به کارگردانی کاوه دهقانپور و تهیه‌کنندگی علیرضا کریم‌زاده در مرحله پیش تولید است و آناهیتا درگاهی در نقش اصلی این فیلم بازی می‌کند. در خلاصه داستان فیلم «حراج پایان فصل» یا فیلمنامه‌ای از علیرضا قاسمی آمده است: «قرار از گذشته آسان نیست؛ حتی اگر همه چیزت را برای فروش بگذاری...» «لختگی» فیلم قبلی کاوه دهقانپور است که سال گذشته در سینماها اکران شد. آخرین فیلم‌های اکران شده از آناهیتا درگاهی در سینماها «چوجه تبغی» و «مرد بازنده» است. /ایران

دوربین طلایی برای داریوش خنجی

داریوش خنجی فیلمساز ایرانی تبار سینمای جهان، جایزه ویژه «دوربین طلایی ۳۰۰» را به پاس یک عمر دستاورد سینمایی از چهل و ششمین جشنواره فیلمبرداری «برادران ماناکی» دریافت کرد. داریوش خنجی که ده‌ها سال به عنوان مدیر فیلمبرداری کار کرده و برای فیلم «اوپتا» در سال ۱۹۹۶ نامزد جایزه اسکار شده است، به سبب کار با طیف وسیعی از سینماگران نامدار باسبک‌های سینمایی بسیار متفاوت، شناخته می‌شود. او با کارگردانی چون «ژان پیر ژونه»، «دیوید فینچر»، «برناردو برتولوتچی» و... همکاری کرد. /ایسنا

نقل قول

آنچه در غزه اتفاق می‌افتد، چیزی کمتر از یک نسل‌کشی نیست

وحشت‌زده‌ام و این شرم‌آور است. آنچه اتفاق می‌افتد چیزی کمتر از یک نسل‌کشی نیست و غیرقابل قبول است. برای همه فرزندانمان وحشت‌زده‌ام. بسیار ناراحتیم که بی‌احترامی و گفتمان فعلی قرار است به وضعیت موجود برای کودکانی بدل شود که امروز در آمریکا بزرگ می‌شوند. بچه‌هایی که الان ۱۸ ساله هستند و رأی می‌دهند، برایشان کاملاً عادی می‌شود که از سیاست نباید انتظار هیچ صدافتی داشته باشند. سیاستمداران دروغ می‌گویند، هیچ همدلی وجود ندارد و همه باید به خاطر داشته باشند که وقتی آنچه را در یک طرف جهان اتفاق می‌افتد نادیده می‌گیرید، طولی نمی‌کشد که طرف دیگر جهان هم دچار همان وضعیت شود. گاش می‌توانستم برای حل این وضعیت بسیار پیچیده و ننگین کاری انجام دهم. این قلبم را می‌شکند.

جنیفر لارنس (بازیگر برنده اسکار) در هفتاد و سومین جشنواره بین‌المللی فیلم سن سباستین / مهر

نگاره

قطع درخت، مرگ زندگی‌ست

طراح: ایزابلا کواسکی

یادداشت

جعفر گودرزی

رئیس انجمن منتقدان سینما

درباره ضرورت فیلمسازی آموزشی

تخته سیاه و پرده سینما

مهر ماه که می‌آید حال‌وهوای مدرسه و نوستالژی و تازگی‌هایش در حافظه جمعی ما تداعی می‌شود اما مدرسه فقط فضای آموزشی نیست، بلکه موقعیت دراماتیک هم هست. مدرسه هم به مثابه یک مکان هم به عنوان نهاد، سرشار از عرصه‌ها و داستان‌هایی است که چه در ادبیات داستانی و رمان و چه در سینما و هنرهای نمایشی بازتاب و به دنیای درام راه می‌یابد. کافیتست به حافظه سینمایی خود رجوع کنیم تا فیلم‌هایی را به یاد بیاوریم که با محوریت مدرسه و مسائل و قصه‌های آن پیوند خورده و برخی از آنها در فهرست فیلم‌های ماندگار سینمای ایران هم جای گیرد. در واقع مدرسه فارغ از اتفاقاتی که در آن رخ می‌دهد یک لوکیشن و میراثسن دراماتیک است که به‌صورت بالقوه سرشار از راه‌ها و داستان‌های ناگفته است.

دوران مدرسه و اتفاقات و ماجراهایش، خاطرات مشترکی است که همه در دوران مختلف زندگی‌شان به‌خوبی از آن یاد می‌کنند و این اشتراک باعث شده تا قصه‌هایی که در دوران مدرسه روایت می‌شوند ارتباط خوبی با مخاطبان برقرار کرده و بعضاً جزو محبوب‌ترین آثار باشند. کارگردان‌های مختلف در عرصه فیلمسازی و سریال‌سازی نیز با استفاده از این ویژگی به بار دراماتیک آثارشان افزوده و نگاه‌های متفاوتی را در آثارشان دنبال کرده‌اند. «خانه دوست کجاست؟»، «مشق شب»، «دبیرستان»، «اربطه»، «برنده کوچک خوشبختی»، «قصه‌های مجید»، «رود آقایی ممنوع»، «بمب، یک عاشقانه»، «مدرسه‌ای که می‌رقصیم»، «خوشبید» و... نمونه‌هایی از فیلم‌های مدرسه‌محور در سینمای ایران هستند که در همه آنها خود مدرسه و رخدادهایش و در واقع نظام آموزشی، محور درام قرار گرفته و در آن بخشی از مسائل تعلیم و تربیتی به تصویر کشیده شده است اما هزار باده نخورده در گرتاک است و هنوز بسیاری از مسائل و چالش‌های آموزشی و تربیتی وجود دارد که به سینما راه پیدا نکرده و روایت نشده است.

واقعیت این است که فیلم‌های زیادی در سینمای ایران وجود دارد که سکانس یا سکانس‌هایی از آن در محیط مدرسه و کلاس و درس می‌گذرد، اما برخی از آنها فقط به ساختار و تجربه مدرسه و مسائل آن اختصاص دارد نه اینکه فقط مدرسه و کلاس لوکیشن آن باشد. برخی از آنها نگاهی فانتزی به مدرسه دارند یا آن مدرسه و مناسبات آن به مثابه دستمایه‌ای برای روایت سوزهای دیگر بهره می‌برند. اما فیلم‌هایی که خود مدرسه و مسائل و نقدهای آن را بررسی کنند یا نگاهی انتقادی به سیستم آموزشی و روش‌های تربیتی در مدارس داشته باشند کم است. اغلب فیلم‌های ایرانی نگاه نوستالژیک به مدرسه و تجربه مدرسه رفتن دارند، نه نگاهی استراتژیک. این در حالی‌ست که سینما یکی از بهترین رسانه‌های ممکن برای طرح و روایت و نقد مسائل آموزشی است و می‌تواند به تغییر و اصلاح و بهبود رفتارهای آموزشی و ارتقای کیفی نظام آموزشی کمک کند. این نیازمند هم‌اندیشی میان اهالی سینما و صاحب‌نظران تعلیم و تربیت است. همین هفته بعد جشنواره فیلم کودک و نوجوان در اصفهان برگزار می‌شود. فرصت خوبی است که در نشست‌های تخصصی این جشنواره، درباره ظرفیت سینما در طرح مسائل آموزشی و راهکارهای آن، با حضور متخصصان امر، گفت‌وگو شود. مدرسه برای سینما فقط لوکیشن نیست، سوزهای برای اندیشیدن است.

عکس‌ها: پیرا

گزارش «ایران» از «نهمین جشن و مسابقه عکاسان سینمای ایران»

«لحظه»هایی که در سینما حکم «حبس» ابد می‌گیرند

گزارش

سیدهد احسان‌ی‌راد

گروه فرهنگی

و مسعود کیمیایی چقدر در کار شما دخالت می‌کردند، پاسخ داد: «هیچ کارگردانی روی من نفوذ نداشت. بر اساس سناریویی که می‌خواندم سر صحنه برای عکس حضور پیدا می‌کردم.»

مهاجر درباره تعلق خاطرش به عکس‌هایی که در سینما گرفته، اظهار کرد: «عکس‌هایی را که در ویتترین سینما تأثیرگذاری بیشتر داشتند، دوست داشتم. در گذشته نقش عکاس در سینما حائز اهمیت بود الان با گسترش فضای مجازی و ویتترین عکس‌ها در سینماها از بین رفته است.»

این عکاس پیشکسوت سینما معتقد است در گذشته ویتترین‌های سینما برای مخاطبان جذاب بود. اگر عکس‌ها روی آنها تأثیر می‌گذاشت بلیت فیلم را می‌خریدند حتی اسم عکاس در تیتراژ به تنهایی نمایش داده می‌شد الان اسم عکاس بعد از تدارکات و حمل‌ونقل می‌آید و بعضی وقت‌ها هم یادشان می‌رود اسم عکاس را در تیتراژ بیاورند. عکاسی در سینما با ارزش و مهم است و همکاران ما این حرفه را با چنگ و دندان در سینما حفظ کرده‌اند.

او درباره حمایت‌ها و توجه‌هایی که باید برای عکاسان سینمایی صورت گیرد، گفت: «وقتی عکاسان تعدادشان در سینما زیاد شد تهیه‌کنندگان بستگان‌شان را برای عوامل فیلم آوردند و با دیجیتال شدن حق انتخاب از بین تعداد زیادی عکس راحت‌تر شد. اگر عکاسان سینما ثابت می‌کردند که سهمی در داشتن تفکر پشت فیلم دارند و با عکس تأثیر روانی روی مخاطب می‌گذارند و این فرهنگ‌سازی می‌شد تهیه‌کنندگان دیگر سراغ عکاسان مبتدی نمی‌رفتند.»

تهیه‌کنندگان به دنبال عکاسان مبتدی هستند

بهرز صادقی از سال ۵۳ وارد کار عکاسی در سینما شده و حدود ۱۰۰ فیلم در سینما را عکاسی کرده است. مسعود کیمیایی چقدر در کار شما دخالت می‌کردند، پاسخ داد: «هیچ کارگردانی روی من نفوذ نداشت. بر اساس سناریویی که می‌خواندم سر صحنه برای عکس حضور پیدا می‌کردم.»

عکاسی در فیلم‌هایی چون کانی مانگا، آخرین پرواز، خواستگاری، ترن، مردی در آینه و ده‌ها فیلم دیگر در کارنامه کاری‌اش دیده می‌شود. او معتقد است عکاسان مشکلات زیادی برای کار در سینما دارند، مهم‌ترین آن تهیه وسایل عکاسی است که به دلیل گرانی عکاسان توانایی تهیه وسایل عکاسی و دوربین‌های آنالوگ کار می‌کردند و همه می‌توانستند آن را بخرند الان قیمت دوربین‌های دیجیتال خیلی بالاست، فیلمبردارها وضعیت بهتری دارند چون دوربین را تهیه‌کننده اجاره می‌کند اما عکاس‌ها باید خودشان دوربین و تجهیزات داشته باشند.

صادقی با بیان اینکه در حال حاضر تعداد زیادی از عکاسان سینما بی‌کار هستند، دوربین دیجیتال کار عکاسی را راحت کرده و تهیه‌کنندگان به دنبال عکاسان غیرحرفه‌ای می‌روند و این روی تبلیغ فیلم بسیار تأثیرگذار است. می‌گوید عکس‌ها الان فقط در حد عکس یادگاری در سینماست و جنبه تبلیغی و تجاری ندارد؛ عکس‌هایی که انتشار می‌یابد فقط به خاطر حضور چهره‌هاست.

او صغر بیچاره، هادی مشکات و رضا بانگی را از معروف‌ترین عکاسان سینمای ایران نام می‌برد که از دنیا رفته‌اند.

عکس شناسنامه فیلم است

مسعود اشتري بازرس صنف عکاسان سینمایی ایران با ۱۷ سال سابقه کار عکاسی در سینما درباره حمایت‌هایی که برای عکاسان سینمایی انجام شده، گفت: «با پیدایش خانه سینما در سال ۷۰ انجمن عکاسان سینمای ایران فعالیتش را آغاز کرد که مهم‌ترین کار در موضوع تأمین امنیت شغلی عکاسان بحث بیمه بود که توسط صندوق هنر برای تمام عکاسان سینمایی انجام شد.» عکاسی را بیان اینکه انجمن عکاسان سینمای ایران ۱۰۰ عضو دارد و از

آنجایی که عکاسان سینما خودشان باید دوربین و تجهیزات داشته باشند، برای تأمین منابع مالی و خرید تجهیزات عکاسان سینمایی پیگیر هستیم و تا حدودی هم موفق بودیم. به اعتقاد بازرس صنف عکاسان سینمایی، عکس یک جور شناسنامه فیلم محسوب می‌شود که کارگردان برای معرفی فیلمش از عکس استفاده می‌کند. انجمن عکاسان سینما یک صنف است و به مناسبت‌هایی مثل نهمین جشن و مسابقه عکس عکاسان سینمای ایران نیاز دارد تا برای صنفش تبلیغ شود.

نقل قصه فیلم با عکس

حافظ احمدی از سال ۱۳۶۴ به طور حرفه‌ای وارد کار عکاسی در سینما شده و بیش از ۱۳۰ فیلم سینمایی را عکاسی کرده که از جمله آن فیلم بدوک مجید مجیدی، بسوی پیراهن یوسف، خاکستر سبز و باران است. احمدی روند عکاسی در سینما را خوب ارزیابی کرد و گفت: «عکس نمونه‌ای از پلان‌های یک فیلم است که تماشای‌چا بدین آن دست به انتخاب و دیدن فیلم می‌زند و قصه‌های فیلم با عکس نقل می‌شود حتی قبل از انقلاب از طریق ایوم نقش‌ها فیلم‌ها را می‌فروختند و جزو تبلیغات فیلم به حساب می‌آمد.» احمدی ادامه داد: «در گذشته با ویتترین و عکس‌های سردر سینما برای فیلم‌ها تبلیغ می‌شد و بعدها با ورود دوربین‌های دیجیتال فقط نوع عکس و ارائه تغییر کرد اما کاربرد عکس عوض نشد.» او درباره تأثیر عکس در ماندگاری فیلم‌های سینمایی اظهار کرد: «وقتی فیلمی زمان پخشش تمام

اگر عکاسان

سینما ثابت

می‌کردند

که سهمی

در داشتن

تفکر پشت

فیلم دارند

و با عکس

تأثیر روانی

روی مخاطب

می‌گذارند

و این

فرهنگ‌سازی

می‌شد

تهیه‌کنندگان

دیگر سراغ

عکاسان

مبتدی

نمی‌رفتند

برش

صحبت‌های سینماگران در نهمین جشن و مسابقه عکس عکاسان سینمای ایران

نادر فوقانی دبیر جشن نهم عکاسان سینما: بخش عظیمی از تاریخ سینمای ایران مدیون عکس‌های آن است.

منوچهر شاهسوری تهیه‌کننده: هر رویداد و مراسمی در این ایام، نشانگر ذات سینماست. سینمای ایران سرزمین یکی از مهم‌ترین مبنای میهن‌دوستی است.

پرویز پرستویی بازیگر: من با شما جماعت زندگی کردم و ۴۲ سال است در سینما فعال هستم و می‌دانم عکاسان یکی از ستون‌های سینما هستند. اگر عکس در سینما وجود نداشته باشد، یک پای کار می‌لنگد.

محمد مهدی عسگریور مدیرعامل خانه هنرمندان ایران: سیر تحولات سینما در طول سالیان اخیر ممکن است عده‌ای از ما را غافلگیر کرده باشد. ما باید مراقبت کنیم چون ممکن است این تحولات بخشی از همکاران را دچار مشکل کند.

